

— Ба: по тогавашному ние осъдихме на смъртъ единъ *нехранимайко*, който насъскваше покорната рая противъ вътрѣшния редъ на държавата, а по сегашному излиза, че ние сме прикачили на въжето най-добрия синъ на майка България! — каза *бѣловласиятъ* господинъ и прѣдложи на събесѣдника си да продължатъ расходката си до разсадникътъ.

Бѣловласиятъ господинъ бѣ Хаджи Иванчо Пенчовичъ, а събесѣдникътъ му бѣ *пишуций* тия редове.*)—

Съдбата е духовита шегаджийка: на 6-й Февруарий, 1873 год. Левски бѣ за нея единъ *нехранимайко*, а Хаджи Иванчо Пенчовичъ бѣ нейното *enfen gâté* (разглѣзено дѣте) — бѣ нейниятъ *избранникъ*!... Бившия си *нехранимайко* днесъ тя произвежда въ *мжченикъ* на свободата, а бившия си избранникъ безсърдечно го захвърля въ царството на *шгмата*. . . .

Да, съдбата е не само *духовата*, но и *злобна шегаджийка*; на бившитъ си *нехранимайковци*, ратници на правдата и свободата, днесъ тя паметници въздига, а бившитъ си *избранници*, ратници на турската тирания, съ „трень де резилъ“ въ царството на Плутонъ ги проважда!...

Едно *странно съзвпадение*: прѣзъ 1882 г. въ първото везируване на *Кючукъ Сандъ-Паша* се подкачи пострѣйката на паметника.. а на 1895 год., при второто му везируване, се открива! . . . Сандъ-Паша щомъ възсѣдне везирското кресло въ Цариградъ, ето ти, че и въ столицата на Свободна България се сѣдцатъ за апостола на свободата. . . .

Забѣлѣж. Прѣзъ 1888 г. чрѣзъ запасниятъ майоръ *Дичевъ*, Заимовъ се запозна съ Хаджи Иванчо Пенчовичъ съ ед-нственната цѣль да узнае подробноститъ по съдението и обвѣщането на Даконъ Левски отъ *чрѣзвычайната комисия*. За да расположи на откровеностъ Пенчовича, Заимовъ, чрѣзъ полковникъ Бопротъ, нареди въколко приятелски расходки въ околноститъ на София. Въ врѣме на тия разходки Заимовъ и Пенчовичъ бѣха параздвани събесѣдници.

Стоянъ Заимовъ.